

УДК 341.217

КАДАЦЬКА А. А.,**здобувач кафедри міжнародного права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого**

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИМ БАНКОМ РЕКОНСТРУКЦІЇ ТА РОЗВИТКУ

Анотація. У статті досліджуються особливості міжнародно-правових відносин між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку, у тому числі міжнародно-правові аспекти членства України в Європейському банку реконструкції та розвитку, а також особливості міжнародно-правового статусу Постійного Представництва Європейського банку реконструкції та розвитку в Україні. Дослідження ґрунтується на Угоді про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку 1990 р., на основних двосторонніх міжнародно-правових актах, що регулюють відносини між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку, а також на доречних правових актах національного законодавства України, що спрямовані на імплементацію міжнародно-правових норм про діяльність Європейського банку реконструкції та розвитку в Україні.

Ключові слова: міжнародні фінансові організації, Європейський банк реконструкції та розвитку, Угода про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку 1990 р., членство, правонаступництво, приєднання, Постійне Представництво Європейського банку реконструкції та розвитку в Україні.

Постановка проблеми. Європейський банк реконструкції та розвитку (далі – ЄБРР або Банк) є міжнародною фінансовою організацією, яка реалізує проекти в тридцяти шести країнах таких географічних регіонів (за класифікацією ЄБРР): Південно-Східної Європи¹, Центральної Європи та країн Балтії², Східної Європи та Кавказу³, Центральної Азії⁴, Південного та Східного Середземномор'я⁵, а також в Росії й Туреччині [1]. Банк вкладає кошти в підприємства як державного, так і приватного сектору, тим самим стимулюючи розвиток демократії та ринкової економіки, що є пріоритетними напрямками діяльності ЄБРР. Оскільки Україна також є

¹ Албанія, Боснія і Герцеговина, Болгарія, Кіпр, Кошишня Югославська Республіка Македонія, Греція, Республіка Косово, Чорногорія, Румунія, Сербія.

² Естонія, Латвія, Литва, Польща, Словаччина, Словенія, Угорщина, Хорватія.

³ Азербайджан, Білорусь, Вірменія, Грузія, Молдова, Україна.

⁴ Казахстан, Киргизька Республіка, Монголія, Таджикистан, Туркменістан, Узбекистан.

⁵ Єгипет, Йорданія, Марокко, Туніс.

країною-реципієнтом щодо кредитів ЄБРР, існує необхідність ґрунтовно-го дослідження міжнародно-правових відносин між Україною та Банком.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості функціонування міжнародних організацій, зокрема Європейського банку реконструкції та розвитку, розглядаються такими вітчизняними та іноземними науковцями, як О.І. Дунас, П.К. Лебедева, Л.А. Левіна, М.О. Стреніна, Є.О. Шибаєва, М.О. Ушаков, А. Бронстоун, Е. Х'юїт, І. Шихата, П. Менквельд та іншими. У своїх працях зазначені автори досліджують основні аспекти становлення, розвитку, функціонування та подальших перспектив діяльності таких міжнародних організацій, як Міжнародний банк реконструкції та розвитку, Міжнародний валютний фонд, Європейський банк реконструкції та розвитку та інших міжнародних фінансових організацій. Учені доходять узагальненого висновку, що міжнародні організації є необхідними саме в тих сферах суспільного життя, у яких сумісні дії є більш ефективним методом у досягненні результату, аніж дії окремих країн.

Однак у сучасній українській доктрині міжнародного права наразі практично відсутні ґрунтовні дослідження міжнародно-правових відносин між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку.

З огляду на **це мета статті** полягає в дослідженні особливостей міжнародно-правових відносин між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку, у тому числі особливостей членства України в ЄБРР, а також особливостей міжнародно-правового статусу ЄБРР в Україні.

Керуючись викладеним, можна сформулювати такі основні *завдання статті*:

- визначити міжнародно-правові підстави членства України в Європейському банку реконструкції та розвитку;
- з'ясувати особливості приєднання України до Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку 1990 р.;
- встановити основні засади міжнародно-правового статусу Постійного Представництва ЄБРР в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Міжнародно-правовими підставами для приєднання України до Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку від 29 травня 1990 р. [2] можна вважати два правові акти, які за юридичною природою, очевидно, є односторонніми актами [3, с. 52–55; 4, с. 218–222].

Перший правовий акт – це Постанова Ради Керуючих ЄБРР від 28 березня 1992 р. [5], у якій були сформульовані умови, на яких Україна стає членом Європейського банку реконструкції та розвитку.

Слід зазначити, що згідно з підпунктом «і» пункту 1 статті 3 «Членство» Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку від 29 травня 1990 р. [2, ст. 3] членство в Банку є відкритим для європейських країн (до числа яких, зокрема, належить й Україна). При цьому для країн, які виявили намір стати учасниками Угоди про заснування ЄБРР 1990 р. [2] уже після набрання цією угодою чинності (тобто

після 28 березня 1991 р.), пункт 2 статті 3 Угоди про заснування ЄБРР 1990 р. [2, ст. 3] встановлює правило, згідно з яким такі країни можуть бути прийняті в члени на умовах, які може встановлювати Банк, якщо за їхнє прийняття до членів проголосує не менше ніж дві третини керуючих, що представляють не менше ніж три чверті загальної кількості голосів, на яку мають право члени.

У цьому зв'язку доречно зауважити, що згідно зі статтею 24 Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку від 29 травня 1990 р. [2, ст. 24] саме Рада Керуючих ЄБРР фактично є головним органом ЄБРР і має, зокрема, повноваження «приймати нових членів і визначати умови їхнього прийому» (підпункт «і» пункту 2 статті 24 Угоди).

Другий правовий акт – це Указ Президента України «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» від 14 липня 1992 р. № 379/92 [5].

У цьому зв'язку важливо підкреслити, що Україна відкинула для себе юридичну можливість стати учасником Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2] через міжнародно-правове правонаступництво за колишнім СРСР, який надав згоду на обов'язковість для себе цієї Угоди на підставі Постанови Верховної Ради СРСР «О ратификации Соглашения об учреждении Европейского банка реконструкции и развития» від 26 березня 1991 р. № 2048-I [6].

Справа в тому, що згідно зі статтею 7 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 р. № 1543-XII [7] Україна визнала себе правонаступником прав та обов'язків лише за тими міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Очевидно, що чинна на дату прийняття Указу Президента України «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» від 14 липня 1992 р. № 379/92 [5] Конституція (Основний Закон) України від 20 квітня 1978 р. № 888-IX (із змінами і доповненнями) [8] містила відповідні норми про економічну самостійність України.

Зокрема, пункт 6 частини третьої статті 97 Конституції (Основного Закону) України від 20 квітня 1978 р. № 888-IX [8, ст. 97] зі змінами, внесеними згідно із Законом України від 14 лютого 1992 р. № 2113-XII [9], встановлював, що «визначення засад державного регулювання економічного <...> розвитку України» належить до виключного відання Верховної Ради України (єдиного законодавчого органу України) [8, ст. 97].

У свою чергу пункт 26 частини третьої статті 97 Конституції України від 20 квітня 1978 р. № 888-IX [8, ст. 97] у редакції Закону Української РСР від 27 жовтня 1989 р. № 8303-IX [10] закріпив, що до виключного відання Верховної Ради України належить «здійснення контролю <...> за укладенням угод про державні позики і кредити, одержувані з іноземних джерел» [8, ст. 97].

Таким чином, самостійне приєднання України до Угоди про заснування ЄБРР [2] (без визнання правонаступництва за цим договором колишнього СРСР) є абсолютно юридично обґрунтованим та економічно виправданим.

При цьому значний науковий і прикладний інтерес викликає спосіб, за допомогою якого Україна надала згоду на обов'язковість для себе Угоди про заснування ЄБРР [2]. Справа в тому, що стаття 61 зазначеної угоди передбачає лише ратифікацію, прийняття або схвалення як способи надання згоди на обов'язковість цього міжнародного договору, і лише щодо держав, які є початковими підписантами цієї угоди [2, ст. 61]. При цьому жодна зі статей Глави Х «Прикінцеві положення» Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2] не містить норм про можливість приєднання до цієї Угоди, у тому числі після набрання нею чинності (28 березня 1991 р.).

Однак незаперечним є і факт *приєднання* України в 1992 р. [5] до Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2], а також факт безперервного членства України в Європейському банку реконструкції та розвитку протягом 23 років (на момент підготовки до опублікування нашої статті).

Отже, виникає цілком слушне запитання: чому саме приєднання України [5] до Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2] було обрано як можливий спосіб надання згоди на обов'язковість цієї Угоди від імені України? Очевидно, що відповідь на це питання міститься в нормах Віденської конвенції про право міжнародних договорів від 23 травня 1969 р. [11], що набрала чинності 27 січня 1980 р. [12]. Зауважимо, що практично всі члени Європейського банку реконструкції та розвитку є учасниками Віденської конвенції про право міжнародних договорів від 23 травня 1969 р. [12], власне як і Україна, що приєдналася до цієї Конвенції на підставі Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 14 квітня 1986 р. № 2077-XI [13].

Загальний перелік способів надання згоди на обов'язковість міжнародного договору з боку держав закріплено в статті 11 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 р.: підписання, обмін документами, що складають договір, ратифікація, прийняття, затвердження, приєднання або будь-який інший погоджений спосіб [11, ст. 11]. У свою чергу стаття 15 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 р. передбачає такі випадки застосування *приєднання* як способу надання згоди держави на обов'язковість для неї міжнародного договору: *a)* договір передбачає, що така згода може бути виражена цією державою шляхом приєднання; *b)* в інший спосіб встановлено, що держави, які беруть участь у переговорах, домовились, що така згода може бути виражена цією державою шляхом приєднання; *c)* усі учасники потім домовились, що така згода може бути виражена цією державою шляхом приєднання [11, ст. 15].

Отже, для України таким способом (пункт «b») є вже згадана нами Постанова Ради Керуючих ЄБРР від 28 березня 1992 р. № 21 [5], у якій і були викладені умови, на яких Україна стає членом Європейського банку реконструкції та розвитку.

Слід зауважити, що надання згоди на обов'язковість для України Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2] у формі саме указу Президента

України є достатньо нетиповим для національної практики України, але цілком виправданим з огляду на фактичну неврегульованість цього питання в тогочасному законодавстві України (оскільки Закон України «Про міжнародні договори України» було прийнято лише 22 грудня 1993 р. № 3767-ХІІ [14]).

Очевидно також, що прийняття Указу Президента України «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» від 14 липня 1992 р. № 379/92 [5] є цілком юридично обґрунтованим і з огляду на тогочасний статус Президента України (глава держави та глава виконавчої влади), як це було закріплено в статті 114-1 Конституції України від 20 квітня 1978 р. № 888-ІХ [8, ст. 114-1], зі змінами, внесеними згідно із Законом України від 14 лютого 1992 р. № 2113-ХІІ [9]. Адже на дату прийняття Указу Президента України «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» від 14 липня 1992 р. № 379/92 [5] статус Президента України як глави держави та глави виконавчої влади [8, ст. 114-1] повністю корелював зі статусом Ради Керуючих ЄБРР як головного органу ЄБРР [2, ст. 24].

Зауважимо також, що всі подальші односторонні акти України щодо Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку від 29 травня 1990 р. [2] також оформлювалися указами Президента України. Зокрема, ідеться про Указ Президента України «Про прийняття зміни до Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку» від 5 липня 2004 р. № 748/2004 [15] та Указ Президента України «Про прийняття Україною поправок до Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку» від 20 серпня 2012 р. № 477/2012 [16].

Як ми вже зазначали вище, за своєю юридичною природою Указ Президента України «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» від 14 липня 1992 р. № 379/92 [5] є одностороннім правовим актом, у якому міститься низка важливих міжнародно-правових норм, а саме:

1) Одночасно із членством у ЄБРР Україна на підставі пункту 2 зазначеного Указу Президента України [5, п. 2] приєдналася й до установчого документу ЄБРР – Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку від 29 травня 1990 р. [2].

2) Україна підтвердила, що вона згідно із законодавством України додержала всіх необхідних умов, які дозволяють виконувати свої зобов'язання відповідно до зазначених Угоди [2] та Постанови Ради Керуючих ЄБРР [5, п. 1], і зобов'язується подавати будь-яку інформацію щодо цих умов, яку може запросити Банк [5, п. 3].

3) Для забезпечення представництва України в Раді Керуючих ЄБРР, як це передбачено статтею 23 Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2, ст. 23], Україна визначила своїх уповноважених представників: членом Ради Керуючих ЄБРР від України було призначено (*ex officio*) Міністра фінансів України, а заступником Керуючого від України – членом Ради Керуючих ЄБРР (також *ex officio*) було призначено Голову Правління Національного банку України [5, п. 4].

У цьому зв'язку доречно зауважити, що на період 2005–2006 рр. Міністра фінансів України В.М. Пинзеника було призначено на посаду заступника Голови Ради Керуючих ЄБРР. Це рішення було прийнято під час щорічних зборів Банку, які відбулися в кінці травня 2005 р. у м. Белграді (на той час – Державний Союз Сербії та Чорногорії) [17].

10 лютого 1993 р. у штаб-квартирі Банку в м. Лондоні відбулася офіційна зустріч делегації України та керівництва ЄБРР для обміну поглядами щодо зміцнення співробітництва між Україною та Банком. За результатами зустрічі був підписаний Меморандум [18], пункт 9 якого закріпив, що з метою розвитку та поглиблення співробітництва між Україною і ЄБРР Банк має намір офіційно відкрити найближчим часом своє Постійне Представництво в м. Києві. Зі свого боку Україна вітала ці плани Банку та висловила готовність надавати необхідну організаційну та іншу підтримку діяльності Представництва Банку в Україні [18, п. 9].

Постійне Представництво ЄБРР у м. Києві відкрилось у квітні 1993 р. [19]. З метою розширення регіональної присутності ЄБРР в Україні та зміцнення співпраці Банку з компаніями в усіх регіонах країни відповідно до зобов'язань Банку з активізації зусиль в Україні 7 квітня 2008 р. відкрилось Постійне Представництво ЄБРР у м. Дніпропетровську⁶; 2 грудня 2014 р. було відкрите представництво ЄБРР у м. Львові. У 2015 р. планується відкриття Постійного Представництва в м. Харкові.

Правовий статус, особливості діяльності Постійних Представництв ЄБРР в Україні, умови надання пільг і привілеїв для працівників Постійних Представництв у рамках діяльності Банку в Україні було врегульовано на підставі двостороннього Договору між Урядом України та Європейським банком реконструкції та розвитку про співробітництво та діяльність Постійного Представництва ЄБРР в Україні [20].

Зазначений договір було підписано в м. Києві 4 червня 2007 р. і в м. Лондоні 12 червня 2007 р. [20, ст. 15]. Європейський банк реконструкції та розвитку затвердив цей договір 4 червня 2008 р. [20], а Україна ратифікувала його на підставі Закону України від 4 червня 2008 р. № 319-VI [21].

Договір між Урядом України та Європейським банком реконструкції та розвитку про співробітництво та діяльність Постійного представництва ЄБРР в Україні [20, ст. 15] набув чинності з 17 липня 2008 р. – з дати отримання Банком повідомлення від Уряду України про виконання всіх внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття ним чинності.

Слід зазначити, що вступ України до ЄБРР став наслідком загальної тенденції долучення нашої держави до фінансових ресурсів міжнародних фінансових інституцій: Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції та розвитку, Міжнародної фінансової корпорації, Міжнародної асоціації розвитку, Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій та інших [22]. При цьому важливою перевагою ЄБРР у по-

⁶ У квітні 2010 р. Банк закрав свій регіональний офіс у м. Дніпропетровську, який працював протягом 3 років. Це рішення базувалось на бажанні сконцентрувати зусилля Банку там, де вже наявна критична маса ресурсів, що дасть можливість краще задовольняти потреби України.

рівнянні з іншими міжнародними фінансовими організаціями, які реалізують проекти виключно на державному рівні, є можливість здійснювати фінансування проектів як у приватному, так і в державному секторах (60% – на підтримку приватного сектору, 40% – у державний сектор для підтримання інфраструктури з метою стимулювання приватних інвестицій [2, ст. 11]). Для України такий формат є найбільш прийнятним з огляду на наявну критичну потребу залучати відносно дешеві фінансові ресурси для реалізації значущих проектів. Загалом станом на 25 січня 2015 р. кредитний портфель ЄБРР щодо України сумарно склав 10,4 млрд. євро для фінансування 344 (!) проектів⁷.

Висновки. На підставі викладеного можна зробити такі основні висновки:

1. Україна відмовилася від міжнародно-правового правонаступництва за колишнім СРСР щодо Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2] і самостійно приєдналася до зазначеної угоди [5].

2. Юридичними підставами для приєднання України до Угоди про заснування ЄБРР від 29 травня 1990 р. [2] є два правові акти. Перший правовий акт – це Постанова Ради Керуючих ЄБРР від 28 березня 1992 р. [5], у якій були сформульовані умови, на яких Україна стає членом Європейського банку реконструкції та розвитку. Другий правовий акт – це Указ Президента України «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» від 14 липня 1992 р. № 379/92 [5].

3. Організаційно-правовий механізм міжнародно-правового співробітництва між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку здійснюється на двосторонній основі. Україна призначає своїх уповноважених представників: (ex officio) Міністра фінансів України як члена Ради Керуючих ЄБРР, (ex officio) Голову Правління Національного банку України як заступника Керуючого від України – члена Ради Керуючих ЄБРР. У свою чергу ЄБРР забезпечує діяльність Постійного Представництва ЄБРР в Україні.

4. Правовий статус, особливості діяльності Постійних Представництв ЄБРР в Україні, умови надання пільг і привілеїв для працівників Постійних Представництв в рамках діяльності Банку в Україні було врегульовано на підставі Договору між Урядом України та Європейським банком реконструкції та розвитку про співробітництво та діяльність Постійного Представництва ЄБРР в Україні (зазначений договір було підписано в м. Києві 4 червня 2007 р. і в м. Лондоні 12 червня 2007 р.) [20, ст. 15].

Перспективи подальших досліджень у цьому напрямі, на наше переконання, полягають у необхідності дослідження змісту кредитних угод, що укладаються між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку.

⁷ За результатами 2014 р. (останні офіційно оприлюднені на момент підготовки до опублікування нашої статті дані про діяльність ЄБРР) Україна перебувала на другому місці за обсягом вкладених інвестицій із боку ЄБРР – 1,210 млн. євро [23, с. 2]. Для порівняння зазначимо, що найбільші інвестиції ЄБРР у 2014 р. були вкладені в Туреччину (1,394 млн євро) [23, с. 3].

Література:

1. Where we are : The list of countries in which the EBRD works [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ebrd.com/where-we-are.html>.
2. Agreement Establishing the European Bank for Reconstruction and Development : Done at Paris on 29 May 1990 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ebrd.com/downloads/research/guides/basics.pdf>.
3. Міжнародне право : [навч. посіб.] / [авт. кол.: М.В. Буроменський, І.Б. Кудас, А.А. Маєвська та ін.] ; за ред. М.В. Буроменського. – К. : Юрінком Інтер, 2005. – 336 с.
4. Нгуен Куок Динь. Международное право : в 2 т. / Нгуен Куок Динь, П. Дайе, А. Пелле ; пер. с фр. – К. : Сфера, 2000. – Т. 1 : Кн. : Формирование международного права ; Кн. 2 : Международное сообщество. – 2000. – 440 с.
5. Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку : Указ Президента України від 14 липня 1992 р. № 379/92 // Збірник указів Президента. – 1992. – № 3.
6. О ратификации Соглашения об учреждении Европейского банка реконструкции и развития : Постановление Верховного Совета СССР от 26 марта 1991 г. № 2048-I [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://old.lawru.info/base29/part2/d29ru2233.htm>.
7. Про правонаступництво України : Закон України від 12 вересня 1991 р. № 1543-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 46. – Ст. 617.
8. Конституція (Основний Закон) України : Закон Української РСР від 20 квітня 1978 р. № 888-IX // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1978. – № 18. – Ст. 268.
9. Про внесення змін і доповнень до Конституції (Основного Закону) України : Закон України від 14 лютого 1992 р. № 2113-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 20. – Ст. 271.
10. Про зміни і доповнення Конституції (Основного Закону) Української РСР : Закон Української РСР від 27 жовтня 1989 р. № 8303-IX // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1989. – № 45. – Ст. 624.
11. Віденська конвенція про право міжнародних договорів : Складено у м. Відні 23 травня 1969 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_118.
12. Vienna Convention on the Law of Treaties : Done at Vienna, May 23, 1969 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://treaties.un.org/Pages/ViewDetailsIII.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XXIII-1&chapter=23&Temp=mtdsg3&lang=en.
13. Про приєднання Української Радянської Соціалістичної Республіки до Віденської конвенції про право міжнародних договорів : Указ Президії Верховної Ради Української РСР від 14 квітня 1986 р. № 2077-XI // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1986. – № 17. – Ст. 343.
14. Про міжнародні договори України : Закон України від 22 грудня 1993 р. № 3767-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 10. – Ст. 45.
15. Про прийняття зміни до Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку : Указ Президента України від 5 липня 2004 р. № 748/2004 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 27. – Т. 1. – Ст. 1766.
16. Про прийняття Україною поправок до Угоди про заснування Європейського банку реконструкції та розвитку : Указ Президента України від 20 серпня 2012 р. № 477/2012 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 64. – Ст. 2602.

17. Министр финансов Украины назначен заместителем Председателя Совета Управляющих ЕБРР на 2005–2006 гг. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.minfin.gov.ua/control/ru/publish/article/system?art_id=55043&cat_id=54646&search_param=%C5%C1%D0%D0&searchDocarch=1&searchPublishing=1.
18. Меморандум про взаєморозуміння між Європейським Банком Реконструкції та Розвитку та Україною, підписано в м. Лондоні 10 лютого 1993 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступа : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/996_044.
19. Співробітництво України з Європейським банком реконструкції та розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступа : http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=244829807.
20. Договір між Урядом України та Європейським Банком Реконструкції та Розвитку про співробітництво та діяльність Постійного Представництва ЄБРР в Україні, вчинено в м. Києві 4 червня 2007 р. і в м. Лондоні 12 червня 2007 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 29. – Ст. 256.
21. Про ратифікацію Договору між Урядом України та Європейським банком реконструкції та розвитку про співробітництво та діяльність Постійного представництва ЄБРР в Україні : Закон України від 4 червня 2008 р. № 319-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 29. – Ст. 256.
22. Про вступ України до Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції та розвитку, Міжнародної фінансової корпорації, Міжнародної асоціації розвитку та Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій : Закон України від 3 червня 1992 р. № 2402-XXII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 33. – Ст. 474.
23. Annual Report 2014 [Електронний ресурс] : Annual Report Online Summary 2014, London. – 64 р. – Режим доступа до ресурсу : <file:///C:/Users/User/Downloads/annual-report-2014.pdf>

Кадацкая А. А. Международно-правовое регулирование отношений между Украиной и Европейским банком реконструкции и развития

Аннотация. В статье исследуются особенности международно-правовых отношений между Украиной и Европейским банком реконструкции и развития, в том числе международно-правовые аспекты членства Украины в Европейском банке реконструкции и развития, а также особенности международно-правового статуса Постоянного Представительства Европейского банка реконструкции и развития в Украине. Исследование основывается на Соглашении об учреждении Европейского банка реконструкции и развития 1990 г., на основных двухсторонних международно-правовых актах, регулирующих отношения между Украиной и Европейским банком реконструкции и развития, а также на соответствующих правовых актах национального законодательства Украины, направленных на имплементацию международно-правовых норм о деятельности Европейского банка реконструкции и развития в Украине.

Ключевые слова: международные финансовые организации, Европейский банк реконструкции и развития, Соглашение об учреждении Европейского банка реконструкции и развития 1990 г., членство, правопреемство, присоединение, Постоянное Представительство Европейского банка реконструкции и развития в Украине.

Kadatska A. International legal regulation of relations between Ukraine and the European Bank for Reconstruction and Development

Summary. This paper considers the peculiarities of international legal relations between Ukraine and the European Bank for Reconstruction and Development, including international legal aspects of EBRD membership of Ukraine, and peculiarities of the European Bank for Reconstruction and Development international legal status in Ukraine.

It has been established that pursuant to the Decree of the President of Ukraine «On membership of Ukraine to the European Bank for Reconstruction and Development» (1992), Ukraine has become the member of the European Bank for Reconstruction and Development and at the same time the Party to the «Agreement Establishing the European Bank for Reconstruction and Development» (1990).

To ensure the representation of Ukraine in the Board of Governors of the European Bank for Reconstruction and Development, Ukraine has appointed ex officio of the Ministry of Finance of Ukraine as the member of the Board of Governors of the European Bank for Reconstruction and Development, and the Chairman of the Board of the National Bank of Ukraine – also ex officio of the Deputy Governor of Ukraine as the member of the Board of Governors of the European Bank for Reconstruction and Development. In turn, the representation of the European Bank for Reconstruction and Development interests in Ukraine shall be performed through Permanent Delegation of European Bank for Reconstruction and Development in Ukraine based on the «Agreement between the Government of Ukraine and the European Bank for Reconstruction and Development concerning production and activity of Permanent Delegation of European Bank for Reconstruction and Development in Ukraine» (2007).

The research is based on the Agreement Establishing the European Bank for Reconstruction and Development (1990), main bilateral international legal acts regulating the relations between Ukraine and European Bank for Reconstruction and Development European Bank for Reconstruction and Development, and relevant legal acts of the national legislation of Ukraine to implement international legal standards of European Bank for Reconstruction and Development activity in Ukraine.

Key words: international financial institutions, the European Bank for Reconstruction and Development, Agreement Establishing the European Bank for Reconstruction and Development (1990), membership, law of succession, accession, Permanent Delegation of European Bank for Reconstruction and Development in Ukraine.